

нули від грому. На кладовищі велику тополю роздерло на двоє. На роздорожу коло ліса старого дуба вивернуло з корінем. Кілька-найцять хат рознесло, мов соломі. У Мельнички дах зірвало і дитину з колискою ки-нуло в город; кажуть, що дитина не витри-має. Грицак їхає з ліса возом; як захопила его буря, як кинула ним в сторону, він ударив ся в якесь дерево тай тепер лежить смертельно хорий; коні вбило, а віз рознесло! Збіже на поли зрівнане з землею. Тепер нову церкву став, а нема за що. Ще за нову школу не все спла-тили. До того всего люди кажуть, що холера від Заліся вже не далеко. Одним словом, сьвіг кінчить ся, нещастє таке, що годі й при-думати спосіб, як з него видобути ся.

Арендар Мошко Зільбер замітив між людьми сьвященика і вийшов з коршми:

— А то — каже — виграв я, що взяв від вас трийцять моргів ь посесию! Яка мені тепер з них користь? Все град вибив!

— Що-ж я тому винен? — спитав ся Левіцкий.

— Ну, я знаю, що ви не винні, але я вам гроші дав, а що я тепер за них буду мати? Нічо! Навіть наші не буде!

— Я тому не винен — повторив ще раз сьвященик. — І я маю шкоду.